

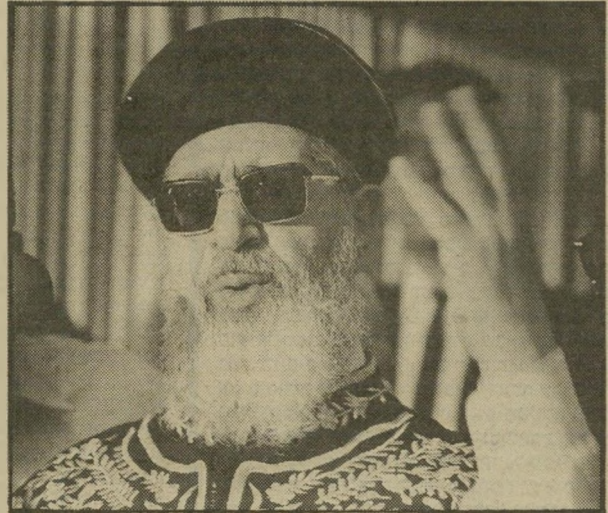
(המשך מעמוד 9)

נכון מאור.
אבל אתה בקושי מכיר במדינה. מה איכפת לך אם מדינה תעשה כך או כך? הזכות האלוהית תישמר במילא, בכל שילטון שהוא.
 הוא צוחק. "זה לא בדיוק ככה. המציאות היא שיש מדינת ישראל."
אתה מקבל את המציאות?
 "אני משלים איתה."
היום אתה משלים, מחר תש"תלב, ומחרתיים תהיה מועמד לראש שרת הממשלה.
 "עד אז אולי כבר יבוא המשיח."

הפוליטיקאי

ת"י ביט בהם," אומר לי מגולח הפינים בעל הכיפה הקטנה, "תראה איך הם מתעסקים עם הפוליטיקה."
מה חדש?
 "פעם הם התעסקו רק עם הרברים הפי"

שונה בחיים שלי את הביטוי "עניינים מצועזועז", שהביטו בי מעל הפה שלה, שפלט את המילים הבאות: "כן, אני מוכנה. אני מוכנה למות למען ארץ ישראל. כל אחר צריך למות למען הארץ שלו. אתה לא? אתה לא?" הקול שלה רטט, ואם הייתי, למשל, אמריקאי שלא יודע עברית, הייתי בטוח שהיא מפגינה למען זכות האורגומה הפרטית בציבור.
 נזכרתי בטירונות שלי, עם השלטים שמילאו את הבסיס: "להרוג ולא להיירג."
למה למות? למה לא להרוג את בנייהוונות שרוצים להרוג אותך?
 "אתה לא מבין, אתה לא מבין. זאת הארץ שלנו, לא? זה שלנו, שלנו, שלנו."
 היא שיבועה אותי, בתור אמריקאי שלא מבין עברית. גרשון סלומון חיך, בלי מבוכה.
זה לא מוגזם קצת?
 "בטח שלא. אפשר לאבד את הבית."
אתה יודע שזה לא נכון. אתה יודע שהציונות ניצחה, ועכשיו מה שקורה זה שלב הסיום במאבק על הגבולות הסופיים.

הרב יוסף לא מחלים

גרשון סלומון, נאמן הרה"בית, צחק. "אתה מרבר דברים של טעם, אתה יודע?"

מוהיג הבלתי נראים

רבה שעות אחרי שהערב המשונה נגמר, כאשר ישבתי מרותק לסרט-הוויריאל, שלקח אותי אל הבוקר, שיחזרתי את התמונות ואת הריחות, את הרוחק ואת היעוה, את טעם הקולה ואת פרצופי האברכים שבאו עם מצלמות ומצלברוח, ועם מה שהאמנים מכנים "ררישת-הקהל".
 ראיתי את הפנים של יצחק רפאל, ראש המוסד המארט, בחדר שלו, איש גדול בהרבה מהמצופה, שורח מהצלחה, אבל חור ואמר שהוא לא צריך את התיקשורת, וזה רק מפריע לשיעור, אבל הוא טיפל בעיתונאים יפה מאוד, ואפילו לא גרש אותי מהחדר כאשר הרב עובדיה נכנס, במיצנפת ובגלימה שלו, וקם להתפלל עם המלווים שלו את תפילת הערבית. הוא רק אמר שאני צריך כיפה, כי זה לא יפה, אבל לא היתה לי, ולא עשיתי שום מאמצים להשיג.
 נזכרתי בדברים ההוירים של עובדיה יוסף, שלא החליט כלום, ובקהל המצחק שלו, אבל פתאום הקטע בסרט-הוויריאל תפס אותי. מני היג שבת הבלתי-נראים מיער האימרגני הביט במבט מפקח באבא של טומי, שמצא את בנו אחרי 10 שנים. חטפו אותו ממנו בתור ילד, ועכשיו הוא גבר צעיר שבשבת הבלתי נראים, והוא לא רוצה לחזור עם האבא שלו אל העולם המת, שמחוץ לג'ונגל הקסום.
 "תגיד לו שיבוא איתי," מבקש אבא של טומי ממנהיג השבת.
 "אם הייתי אומר לגבר לעשות מה שאיננו רוצה, לא הייתי מנהיג השבת."
 ופתאום הוא נראה כמו עובדיה יוסף, רק בלי מישקפיההשמש של הרב.

נימיים שלהם. כספים, הקצבות, חינוך. תראה איך שהם נכנסו לתוך המערבולת המדינית, עם שרביטחון שבא אליהם, והם בטוחים שהוא עושה להם כבוד, אבל הם נכנסו לתוך הפוליטיקה החילונית, עם הבעיות החילוניות, וההחלטות המעשיות. הם בתוך המציאות החילונית, ואין לכם מה לפחד מכך בושי הרת. זה בדיוק הליפק. החילונים הכניסו את החרדים לתוך העניינים.
 הנה, מי פתר את בעיית הרת והמדינה שכליך העסיקה אתכם? השבתם שהמפר"ל תעשה את זה, אבל המפר"ל היתה בריוק להיפק, והיא ניסתה להשתלב במדינה, אבל היא גם זו שהביאה למצב, שקראתם לו השי תלטות הרת.
 "עכשיו דרעי הוריד את עניין האלום מת" עודת-הזהות, ודרעי הוא מאגורת ישראל, שהתחנך בישיבה ליטאית. תשמע ברמקול, תשמע את הרב עובדיה יוסף, איך הוא מדבר על ענייני הביטחון, ועל המומחים שהוא צריך לשמוע. אתה לא מבין? הרבי שמעע גם לרופאים, בתור מומחים, ופוסק לפיהם. הוא תמיד הסמכות האחרונה. תראה אותם."

מה זה אותם? אתה לא?
 "אני? אני סתם ירושלמי."
למה באת לכאן הערב?
 "אתה מוצא בירושלים משהו יותר מעניין לעשות?"

השיעית

ל יד גרשון סלומון, שנשען על המקל שלו והביט בשקט בקהל שחורה-התהרגי שות, עמדה קבוצה קטנה והפגינה נגד הרב יוסף, נגד יצחק רבין, נגד הכניעה, ובעד המ וות. במילים האלה. הבחורה ההיא, שעמדה מתחת לשלט שעליו המילים: מיצווה למות למען ארץ ישראל" המחשיה לי בפעם הראי

לא האמנו. בארץ יחלקו פרסים בלי

ו, ה-7.4.89 התפרסמה המודעה הראשונה של ישראלכרט. המודעה סיפרה כי 3000 כרטיסיי טיסה עומדים לרשות הראשונים שיצברו סכומיקניה של 7000 שקלים. "הסיכוי גדול — כל אחד יכול" צויין במודעה.
 גם המודעה מרגישה כי 1000 כרטיסיי טיסה מתוך 3000 הם כרטיסיי הלוך-ושוב ועוד 2000 כרטיסים הם כרטיסים של צד אחר. קודם, כך הובטח, יחולקו 1000 הכרטיי סים הלוך-ושוב, ורק אחרי שתסתיים חלר

כ"י שקיבלנו את הודעת-החיוב של ישראלכרט בתחילת חודש אפריל 89, על הקניות שערכנו, יוסי ואני (שמות בדויים) בחודש הקודם, צורפה להודעת-החיוב חוברת מהודרת בצורת כרטיסיי-טיסה. על כריכת החוברת צויין באותיות-יענק: "ח"ל על חשבון ישראלכרט".
 "ריפרדתי בחוברת. הייתי בטוחה שיש כאן איזו הגרלה. אני מעולם לא זוכה בהגרלות ואחרי כמה אכזבות בעבר, אני לא מתעכבת

שרית רום

קתם, יחלו בחלוקת ה-2000 הנותרים. וכך נאמר במודעה: "1000 כרטיסיי-טיסה הלוך-ושוב לאירופה יוענקו חינם לראשונים שיגיעו לסכום של 7000 ש"ח. לבאים בתור ממתניים 2000 כרטיסיי-טיסה הלוך-ושוב לאותם יעדים באירופה כשכיוון אחד משולם על-ידי ישראלכרט ואתה משלם רק עבור הכיוון השני. כלומר, חצי כרטיס הלוך-ושוב

יותר על מצע-הגרלה. יומיים לאחר מכן, במוסף ידיעות אחרונות של אותו השבוע (7.4.89), הופיעה מודעת יענק, על פני עמוד שלם. במודעה נאמר — "ח"ל על חשבון ישראלכרט, מיבצע ענק ללא הגרלה. משלמים בישראלכרט וסטים חינם לאירופה עם אל על".
 כשראיתי שהמיבצע הוא ללא הגרלה,

תגובת חברת "ישראלכרט":

המיבצע זכה להצלחה בלתי-רגילה, שהביאה לגידול בהיקף המכירות, וסייע לתדמית החברה. אלה נובעים בעיקר מכך שיש כאן מתנה אמיתית למיספר גדול יחסית של לקוחות.

● (א) השיטה שלפיה חולקו הכרטיסים היתה מבוססת על מיבחן אובייקטיבי טיבי מלא, שהתייחס אך ורק להיקף הקניות, כאשר קביעת הזוכים נעשתה אוטומטית על-ידי המחשב לגבי 3000 הראשונים (1000+2000), שסכומי קניויהם הגיעו ל-7000 ש"ח ויותר.

הזוכים קיבלו הודעה באמצעות המחשב על זכייתם על גבי הדו"ח החודשי המגיע לביתם בגין קניותיהם. בצורה דומה נעשה הדבר לגבי 2000 הזוכים הנוספים, שקיבלו כרטיסיי-טיסה לכיוון אחד.

● (ב) המודעה שפורסמה נועדה להבהיר את כללי המיבצע, ולא היה בה משום שינוי או הכבדה כלשהיא, לעומת התקנון המקורי של המיבצע. ההבהרה התייחסה אך ורק לאותו חודש שבו מיספר הרוכשים בסכום של יותר מ-7000 ש"ח הגיע לגבול העליון של 1000 איש, והיה צורך לקבוע באופן אובייקטיבי לגבי אותה קבוצת-זוכים שבאותו חודש עברה את סכום הקניות של 7000 ש"ח — מי מבניהם יזכה בכרטיסיי-טיסה. לגבי אלה — ורק לגביהם — נקבע שיסכום הקניות הגבוה שמעל 7000 ש"ח יישמש כקריטריון לזכות בכרטיס. הדרך דומה נעשה לגבי קבוצת הזוכים שבחודש אחד עברה את גבול ה-7000 ש"ח זוכים בכרטיסיי-טיסה לכיוון אחד.

● (ג) הכוונה בסעיף זה להבהיר שבכל חודש נבדקו וזכו כל מי שהגיעו באותו חודש לסכום קניות מצטבר של 7000 ש"ח ויותר, כאשר מטבע הדברים היו עשויים להיות הבדלים בין סכומי הקניה המירביים של הזוכים בחודש אחד בתשואה לסכומי קניה מירביים שזיכו את מחזיקי הכרטיס במרס בחודש קודם, בכפוף לכך שבכל מיקרה סכומי הקניה הגיעו ל-7000 ש"ח ויותר.

המיבצע תוכנן מלכתחילה עד 31.10.89, כאשר הוא מורכב משני חלקים: (א) 3000 כרטיסיי-טיסה (1000+2000) לחו"ל.

(ב) שבונייהחנה לטיולים.
 התחום הראשון הסתיים מוקדם מהצפוי בגלל הצלחה שזכה לה. יחד עם זאת החלק השני עדיין נמשך ויסתיים, כאמור, בתום תקופת המיבצע המקורי.

המשכתי לקרוא. הבנתי כי כל שעלי לעשות הוא לבצע קניות בסך של 7000 שקלים, וכל המגיע לסכום זה זוכה בכרטיסיי-טיסה חינם. החלטנו כי נבצע את קניית המזון ורד מיקרוגל בכרטיסיי-האשראי, למרות שעד לי אותו יום לא נהגנו לערוך קניות גדולות בכרטיסיי-אשראי. ברור כלל נהגנו לקנות ולשלם בהמתאות. המיבצע הוא זה שגרם לנו להחליט לבצע הפעם את הקניות בישראלכרט.
 השיקול היה ברור — את שני המוצרים התכוונו לקנות בכל מיקרה. הקיץ היה קרוב. רצינו לנסוע בקיץ לחופשה בחו"ל. החלטנו לכרוך את שני הדברים יחדיו. בסופו של דבר, קנינו את המוצרים במשך חודשיי מאי ויוני, ועברנו את סכום הצבירה בכמה מאות שקל לים.
 בתחילת חודש יולי קיבלנו הודעה כי זכינו בתצי כרטיס. רק צד אחד על חשבון החברה. כשחזרנו לבדוק באותיות הקטנות גילינו דברים תמוהים. מספרת מירי. במוסף 7 ימים" של ידיעות אחרונות, ביום

על חשבון ישראלכרט. אחרי הפירוט מסבירה המודעה כי "המת" שב של ישראלכרט ייאתר את 3000 הראשונים שיגיעו לסכום של 7000 ש"ח, והודעה תשלח לביתו של כל זוכה".
 מיבצע נהדר. כלייך פשוט. בלי הגרלה, בלי תחרות — כל אחד יכול. כל חבר יש ראכרט תלוי אך ורק בקצב קניותו. מחזיקי כרטיסיי-האשראי יכולים לתכנן אז להקדים את קניותיהם, כך שיהיו בין הראשונים שיגיעו לעסכום. גם סכום צבירה של 7000 שקלים על-פני תקופה של שיבעה חודשים נראה כסבי. המודעה בישרה כי המיבצע "החל מי 2.4.89 ועד 31.10.89. נכון הוא שאם כל הקודם זוכה צריך להודור, אבל הפרס בהחלט בהישג-ידי.
האותיות הקטנות
 אז, בתאריך 2.4.89, במוסף מעריב מד פיעה מודעה נוספת כשכותרתה זהה:

